

Όσιος Θεοδόσιος Καθοδηγούμενος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου (2024)

2 Σεπτεμβρίου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

2 Σεπτεμβρίου ...

Όσιος Θεοδόσιος Καθοδηγούμενος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος γεννήθηκε στην πόλη Βασίλιεφ του Κιέβου το 1029 μ.Χ. ,

από εύπορους γονείς ...

Την ώρα της Βαπτίσεως , ο Ιερέας που Τον Βάπτιζε , είδε ότι το βρέφος αυτό θα Αφιέρωνε
αργότερα την ζωή Του στον Θεό , για αυτό και Του έδωσε το όνομα Θεοδόσιος ,

οι γονείς Του αναγκάστηκαν με διαταγή του Ηγεμόνα , να μετοικήσουν μακριά σε άλλη πόλη , στο
Κουρσκ , εκεί γεννήθηκε Ο Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ ...

Ήταν Οικονομία Θεού για να Λάμψει εκεί Ο Θεοδόσιος με την Ενάρετη ζωή Του , μεγάλωνε και
αυξανόταν Πνευματικά στην σοφία και στην Αγάπη Του Θεού ,

Μελετούσε με επιμέλεια τον Θείο Λόγο , έγινε κάτοχος όλης της Αγίας Γραφής , όλοι έμειναν
έκπληκτοι από την σοφία Του , την αντίληψη και την ταχύτητα εκμαθήσεως Του ...

Καθημερινά επισκεπτόταν τον Ναό Του Θεού , παρακολουθούσε με όλη Του την προσοχή τις Ιερές
Ακολουθίες ,

σε ηλικία δέκα τριών ετών ο Θάνατος Του στέρησε τον πατέρα του , από τότε Ο Θεοδόσιος έγινε
Ασκητικός ...

Πήγαινε μαζί με τους υπηρέτες στα χωράφια , έκανε το καθετί με βαθιά ταπείνωση , στην καρδιά
Του αρχίζει να καλλιεργείται η αίσθηση της πτώχειας ,

πετά τα αρχοντικά Του ρούχα , ντύνετε με τα ενδύματα των χωρικών , τους βοηθά σε κάθε είδους εργασία , η συμπεριφορά Του εξοργίζει την μητέρα του , Τον επιπλήττει και τον κτυπά ...

Ο Θεοδόσιος πήγε σε ένα σιδερά και παρήγγειλε μια σιδερένια ζώνη , όταν ετοιμάσθηκε την πήρε και την φόρεσε κατάσαρκα , χωρίς να την βγάζει καθόλου από πάνω Του ,

ήταν στενή , έσφιγγε πολύ το σώμα Του και προξενούσε πόνους , που τους υπέμενε όμως καρτερικά σαν να μην συνέβαινε τίποτε ...

Σε ένα εορταστικό γεύμα που δινόταν στο μέγαρο του Άρχοντα και θα παρευρίσκονταν όλοι οι προύχοντες της πόλεως , έπρεπε να πάει , αναγκάσθηκε από τη μητέρα του να φορέσει την καλή Του στολή ,

όταν την φόρεσε , δεν μπόρεσε να προφυλαχθεί από το διακριτικό μάτι της μητέρας Του , εκείνη πρόσεξε πάνω στη φανέλα στίγματα από αίμα , διαπίστωσε πως οφειλόταν στο σφίξιμο της σιδερένιας ζώνης ...

Τότε άναψε από το κακό της , όρμησε πάνω Του με μανία , άρχισε να τον κτυπάει , Του ξέσκισε την φανέλα και του αφαίρεσε τη ζώνη ,

Ο Ευλογημένος σαν να μην συνέβαινε τίποτε , φόρεσε τα ρούχα Του και ξεκίνησε ειρηνικά για να πάει στο γεύμα ...

Μία ημέρα άκουσε στο Ευαγγέλιο Τον Κύριο να λέει ,

Ό φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος , Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοι εἰσιν , οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτόν , άκουσε , Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι , καγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς , Άρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ , καὶ εὐρήσετε ἀνάπαισιν ταῖς ψυχᾶς ὑμῶν ...

Με τα λόγια αυτά πυρπολήθηκε η καρδιά Του Φωτισμένου από Τον Κύριο Θεοδόσιου ,

Φλεγόμενος από Θείο Έρωτα , συλλογιζόταν καθημερινά πώς θα μπορούσε κρυφά από την μητέρα Του , να ενδυθεί το Άγιο Μοναχικό σχήμα ...

Ο Θεοδόσιος φεύγει από το σπίτι Του για να Ασκητέψει στο Κίεβο , λόγω του νεαρού της ηλικίας του δεν Τον δέχεται κανένας , βρίσκει Πνευματικό καταφύγιο κοντά στον Όσιο Αντώνιο ,

έτσι Παραδόθηκε ολόψυχα στον Θεό και στον Θεοφόρο Γέροντα Του ...

Επιδόθηκε σε μεγάλες Ασκήσεις , βάσταζε με χαρά το ζυγό της Μοναχικής ζωής , τις νύχτες τις Αφιέρωνε στη Δοξολογία Του Κυρίου , αρνούμενος την ξεκούραση του ύπνου ,

τις ημέρες σκληραγωγούσε τον εαυτό Του με την Εγκράτεια , την Νηστεία και την χειρωνακτική εργασία , πάντοτε θυμόταν το ψαλμικό , Ίδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου καὶ ἄφες πάσας τᾶς ἁμαρτίας μου ...

Μάταια η μητέρα του Τον αναζητούσε , όταν Τον βρήκε μετά από αρκετά χρόνια , Τον παρακάλεσε να επιστρέψει σπίτι και να μείνει εκεί μέχρι το θάνατο της ,

Εκείνος την παρακάλεσε να γίνει Μοναχή και να μείνει κάπου εκεί κοντά , τελικά πείσθηκε και έγινε Μοναχή στην Μονή του Αγίου Νικολάου ...

Οι Ασκητικοί Αγώνες Του Θεοδοσίου πολύ γρήγορα Τον ανέδειξαν Τροπαιοφόρο Νικητή κατά των πονηρών πνευμάτων ,

όταν η μητέρα του έγινε Μοναχή , τότε Εκείνος επιδόθηκε σε μεγαλύτερες Ασκήσεις ...

Φλεγόμενος από Θείο Έρωτα , στο σπήλαιο μπορούσε να δει κανείς τρεις Λαμπάδες αναμμένες , που με την Προσευχή και τη Νηστεία διέλυαν το σκότος των δαιμόνων ,

Τον Όσιο Αντώνιο , Τον Μακάριο Θεοδόσιο και Τον μεγάλο Νίκων , η μητέρα Του έζησε με Μετάνοια τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής της , Κοιμήθηκε με ειρήνη ...

Το 1062 μ.Χ. ο Ηγεμόνας οργίσθηκε κατά των Μοναχών που ζούσαν στα σπήλαια , επειδή είχαν δεχθεί στη Μονή , τον βογιάρo Βαρλαάμ και τον Ευνούχο Εφραίμ ,

Ο Μακάριος Νίκων αναγκάστηκε να φύγει με μερικούς Αδελφούς , πήγε στο Τιμουταράκ της Αζοφικής θάλασσας , όπου Ίδρυσε Μοναστήρι και έμεινε μέχρι το 1068 μ.Χ. ...

Ο Θεοδόσιος με Θέλημα Θεού και επιθυμία Του Οσίου Αντωνίου , Χειροτονήθηκε Ιερέας , ως Ιερέας Τελούσε καθημερινά την Θεία Λειτουργία με Πνεύμα ταπεινοφροσύνης ,

ξεχώριζε επάνω Του η φυσική πραότητα , η αταραξία των λογισμών και η απλότητα της καρδιάς Του , ήταν γεμάτος Πνευματική σοφία , έτρεφε Αγάπη προς όλους αδιάκριτα τους Αδελφούς , που μαζεύτηκαν γύρω από Τον Όσιο Αντώνιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος ανέθεσε την Ηγουμενία στον Μακάριο Βαρλαάμ και αναχώρησε σε ένα ήσυχο λόφο , εκεί σε ένα άλλο Σπήλαιο συνέχισε την Ασκητική Του ζωή ,

ο Ηγούμενος Βαρλαάμ και οι Αδελφοί , πήραν την Ευχή και Ευλογία Του Οσίου , συνέχισαν να ζουν Οσιακά και Ενάρετα στο πρώτο Σπήλαιο ...

Η Αδελφότητα σιγά - σιγά αυξήθηκε και ο χώρος του Σπηλαίου δεν επαρκούσε για τις Λατρευτικές συνάξεις της , Ο Ευλαβέστατος Θεοδόσιος και Ο Μακάριος Βαρλαάμ ,

με την Ευλογία Του Οσίου Αντωνίου , έκτισαν επάνω από το σπήλαιο ένα Εκκλησάκι , Αφιερωμένο στην Κοίμηση Της Υπεραγίας Θεοτόκου , για να συναθροίζονται σε αυτό οι Αδελφοί και να κάνουν τις Ακολουθίες ...

Η στενότητα του χώρου μέσα στο Σπήλαιο και οι κόποι της Ασκήσεως προξενούσαν στους Πατέρες μεγάλες θλίψεις και ταλαιπωρίες , που μόνο Ο Θεός τις γνωρίζει και που γλώσσα ανθρώπου δεν

μπορεί να τις εκφράσει ,

συντηρούσαν τον εαυτό τους με νερό και λίγο ψωμί από σίκαλη , φαγητό μαγειρεμένο έτρωγαν μόνο το Σαββατοκύριακο , ορισμένες φορές δεν υπήρχε , οπότε κατέφευγαν στα βρασμένα χόρτα , έπλεκαν καθημερινά καλάθια και τα πουλούσαν ...

Με τα χρήματα που έπαιρναν αγόραζαν σιτάρι , τη νύχτα άλεθε ο καθένας το μερίδιο του , έπειτα συγκέντρωναν το αλεύρι για να φτιάξουν ψωμί , πριν ξημερώσει συναθροίζονταν στην Εκκλησία για τον Όρθρο , πήγαιναν στα εργόχειρα τους , που προορίζονταν για πούλημα , δούλευαν και στον κήπο ,

Τελούσαν στο Ναό την Θεία Λειτουργία , συνέχιζαν τις εργασίες τους που διαρκούσαν ως την ώρα του Εσπερινού και του Αποδείπνου , έτσι μοχθούσαν κάθε ημέρα , Αφοσιωμένοι στην Αγάπη Του Θεού ...

Ο Θεοδόσιος κατέπλησσε όλους τους άλλους Αδελφούς με τη Νηστεία , την ανδρεία , την εργατικότητα , την ταπεινοφροσύνη και την υπακοή Του ,

ήταν πρόθυμος να τους εξυπηρετεί όλους , μετέφερε νερό η ξύλα από το δάσος , ενώ οι αδελφοί αναπαύονταν , μάζευε το σιτάρι που έπρεπε να αλέσουν εκείνοι και το άλεθε ο Ίδιος , εργαζόμενος και Προσευχόμενος όλη τη νύχτα ...

Κάποια στιγμή προσκλήθηκε Ο Μακάριος Βαρλαάμ , ο Ηγούμενος της Αδελφότητας , από τον Ηγεμόνα Ιζιασλάβο , για να αναλάβει την Ηγουμενία της Μονής του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου , που ο Ίδιος είχε Ιδρύσει ,

όταν Ο Βαρλαάμ έφυγε για το Μοναστήρι του Αγίου Δημητρίου , οι Αδελφοί ζήτησαν ομόφωνα από Τον Όσιο Αντώνιο να τοποθετήσει Ηγούμενο Τον Θεοδόσιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος συμφώνησε , με την Ευλογία Του Ο Θεοδόσιος έγινε Ηγούμενος των είκοσι Αδελφών , αν και έγινε Ηγούμενος , δεν απέβαλε το ταπεινό φρόνημα Του , θυμόταν πάντα τα Λόγια Του Κυρίου , Ός αν θέλη έν ύμιν εΐναι πρῶτος , ἔσται ὑμῶν δοῦλος ,

ταπείνωνε τον εαυτό Του , γινόταν έσχατος και υπηρέτης όλων , στην εργασία και στο Ναό ήταν Ο πρώτος που πήγαινε και τελευταίος που έφευγε ...

Οι Δεήσεις Του Δικαίου Θεοδοσίου έφεραν πολλές Ευλογίες και η ζωή της Αδελφότητας Άνθιζε και Προόδευε , σαν το σπόρο που έπεσε σε εύφορη γη και έφερε καρπό εκατονταπλάσιο ,

έτσι μεγάλωσε σε μικρό χρονικό διάστημα η Αδελφότητα και έφθασε τους εκατό Αδελφούς , όλοι Προόδευαν με την Ενάρετη ζωή τους και την Προσευχή ...

Πιστός Ο Θεοδόσιος στις παραδόσεις Του Οσίου Αντωνίου ζει μια σκληρή Ασκητική ζωή , συνεχή Μετάνοια και Προσευχή , η όψη Του ήταν πάντοτε Φωτισμένη , ιλαρή , αντανακλούσε την Χαρά του Πάσχα ,

από τις Αρετές Του ξεχώριζαν δύο , η ταπείνωση και η Αγάπη , η ευσπλαχνία Του στρεφόταν όχι μόνο προς τους πάσχοντες αδελφούς , τους ασθενείς και τους φτωχούς , αλλά και προς εκείνους που Τον αδικούσαν η έβλαπταν το Μοναστήρι ...

Ο Θεός Τον Προίκισε με το Χάρισμα της Διακρίσεως και της Θαυματουργίας ,

Ο Ευσεβής Στουδίτης Μοναχός Μιχαήλ που προερχόταν από την Ελλάδα , βρισκόταν τότε κοντά στην Αδελφότητα , είχε έλθει από την Κωνσταντινούπολη συνοδεύοντας τον Μητροπολίτη Κιέβου Γεώργιο 1062 μ.Χ. ...

Πληροφόρησε Τον Θεοδόσιο για την Θεάρεστη ζωή των Στουδιτών Μοναχών , ζωή που αξιώθηκε και ο ίδιος να ζήσει , οι πληροφορίες αυτές Του άρεσαν πολύ , στέλνει Αδελφό στην Κωνσταντινούπολη με την εντολή να βρει Τον Μοναχό Εφραίμ , τον Ευνούχο ,

που τότε επέστρεφε από τους Αγίους Τόπους και να του αναθέσει το σπουδαίο αυτό έργο , να επισκεφθεί την Μονή του Στουδίου , να γνωρίσει ο ίδιος την τάξη και το Τυπικό της και να καταγράψει όλα με κάθε λεπτομέρεια ...

Ο Μακάριος Εφραίμ , σύμφωνα με την Εντολή Του παρακολούθησε την τάξη της Μονής , κατέγραψε με ακρίβεια το Τυπικό και επέστρεψε , όταν πήρε στα χέρια Του Ο Θεοδόσιος το κείμενο , έδωσε εντολή να διαβασθεί σε όλη την Αδελφότητα ,

από τότε η Πετσέρσκαγια Λαύρα άρχισε να εφαρμόζει το Στουδίτικο Τυπικό , από εκεί το παρέλαβαν και τα άλλα Μοναστήρια ...

Όλες οι Ρωσικές Μονές , που δεν γνώριζαν το Μοναστηριακό τυπικό , τώρα έστρεφαν τα βλέμματα στη Λαύρα Του Θεοδοσίου και την θεωρούσαν για το καθετί ως πρότυπο τους ,

Νουθέτησε τους Μοναχούς λέγοντας , σας Ικετεύω Αδελφοί , ας Προοδεύσουμε στη Νηστεία και στην Προσευχή , ας Φροντίσουμε για την σωτηρία των ψυχών μας , ας επιστρέψουμε από τις κακίες μας και τους δρόμους του πονηρού ...

Ας Πλησιάζουμε Τον Θεό με στεναγμούς , με δάκρυα , με τη Μετάνοια , τις Αγρυπνίες και την υπακοή , ώστε να αποσπάσουμε το Έλεος Του και ας μισήσουμε τον παρόντα κόσμο , έχοντας πάντοτε στην σκέψη μας τα Λόγια Του Κυρίου ,

ας μισήσουμε το ψέμα , που μας ελκύει σε πράγματα ελεεινά , ας μην στραφούμε στις πρώτες αμαρτίες μας , ας αποφύγουμε την αιώνια κόλαση , η Μετάνοια είναι το κλειδί της Βασιλείας των Ουρανών και χωρίς αυτή κανείς δεν μπορεί να την κερδίσει , είναι ο δρόμος που οδηγεί στην Αιώνια πατρίδα ...

Ας τον ακολουθήσουμε με φόβο Θεού και ας στερεώσουμε επάνω Του γερά τα βήματα μας , στην οδό της Μετάνοιας δεν πλησιάζει ο πονηρός ,

παρόλο που τώρα είναι τεθλιμμένη , αργότερα θα μας γεμίσει χαρά , προτού πλησιάσουν οι έσχατες ημέρες , ας πάρουμε το δρόμο αυτό , για να κερδίσουμε τα μέλλοντα Αγαθά

Ο Θεοδόσιος σε ηλικία σαράντα πέντε ετών Προαισθάνθηκε το Τέλος Του , κάλεσε τους συν
Ασκητές Του και τους έδωσε τις τελευταίες Του Πατρικές συμβουλές για την σωτηρία της ψυχής
τους ,

τους υπέδειξε να εκτελούν με προσοχή τα Διακονήματα τους , να επιμελούνται ιδιαίτερα τον Ναό ,
να εισέρχονται σε αυτόν με πολλή Ευλάβεια και φόβο Θεού , να έχουν Αγάπη μεταξύ τους και
υπακοή στους μεγαλύτερους , να επιδίδονται στην Άσκηση και στη Νηστεία ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος Κοιμήθηκε με Ειρήνη το 1074 μ.Χ. ,

πολλοί Χριστιανοί χωρίς κανείς να τους ειδοποιήσει , σαν να τους έσπρωχνε κάποια Θεία Δύναμη ,
μαζεύτηκαν έξω από την πύλη της Μονής και περίμεναν κλαίγοντας την ώρα της εκφοράς ...

Οι Αδελφοί σύμφωνα με την παραγγελία Του Οσίου , είχαν ασφαλισμένη την πόρτα ,

κατά Θεία Βούληση ο ουρανός σκεπάστηκε ξαφνικά με σύννεφα και μια δυνατή βροχή σκόρπισε
τα πλήθη που περίμεναν , έτσι οι Αδελφοί μπόρεσαν να κάνουν την εκφορά ...

Μετέφεραν το Τίμιο σκήνωμα Του Οσίου Θεοδοσίου στο Σπήλαιο που Ασκήτεψε και Το
Ενταφίασαν εκεί με Τιμές ,

Την Μνήμη Του Οσίου Θεοδοσίου Ηγουμένου του Σπηλαίου Τιμάει η Εκκλησία μας στις 3 Μαΐου
και στις 14 Αυγούστου ...

Το Λείψανο Του Αγίου Βρίσκεται Αδιάφθορο στην Λαύρα
των Σπηλαίων του Κιέβου